

Ryszard Sorokosz

Wielonarodowy Korpus Północno-Wschodni jako element współpracy i bezpieczeństwa w regionie

---

Przegląd Naukowo-Metodyczny. Edukacja dla Bezpieczeństwa nr 2, 23-30

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Ryszard SOROKOSZ

Wielonarodowy Korpus Północno-Wschodni

WIELONARODOWY KORPUS PÓŁNOCNO-WSCHODNI JAKO ELEMENT WSPÓŁPRACY I BEZPIECZEŃSTWA W REGIONIE

W Europie, w latach 1981-1991 dokonały się przeobrażenia o szerokiej skali, obejmujące swoim zasięgiem kraje zarówno z jednej jak i z drugiej strony „żelaznej kurtyny”.

Podjęte działania w kierunku zniesienia ogromnego kontrastu jaki dzielił państwa byłego „bloku wschodniego” i państwa „zachodu”, ujawniły potrzebę zbudowania w tym regionie nowego systemu bezpieczeństwa. NATO i inne organizacje, musiały w szybkim tempie przystosować się do nowych warunków i nowego układu. Już na londyńskim „szczycie” NATO w lipcu 1990 roku opublikowano deklarację, idącą najdalej w swej treści od momentu utworzenia tej organizacji. Szefowie państw i rządów opowiedzieli się w niej za podjęciem realnych kroków w celu przekształcenia Sojuszu w sposób odpowiadający nowemu środowisku bezpieczeństwa i służący zakończeniu konfrontacji między Wschodem a Zachodem.¹ W wyniku zmian ustrojowo-gospodarczych, państwa Europy Środkowo-Wschodniej, w tym Polska, uzyskały suwerenność. W tych uwarunkowaniach państwa byłego „UKładu Warszawskiego”, który przestał funkcjonować 1 lipca 1991 roku, stanęły przed dylematem wyboru sposobu budowy bezpieczeństwa narodowego. W początkowym okresie odzyskanej wolności skazane zostały na politykę samowystarczalności obronnej.²

W 1991 roku, na szczycie NATO w Rzymie, przyjęto nową koncepcję strategiczną opartą na dialogu i utrzymaniu wspólnego potencjału obronnego. Integralną częścią nowej strategii była oferta szerokiej współpracy z nowymi partnerami z Europy Środkowej i Wschodniej. Zaakcentowana także została sprawa budowy wielonarodowych struktur wojskowych.

W celu ułatwienia i urzeczywistnienia współpracy z państwami byłego bloku „wschodniego” utworzono Północnoatlantycką Radę Współpracy (NACC). Wykorzystując otwartość państw zachodnich na integrację, polska polityka zagraniczna ukierunkowana została na współpracę polityczną i wojskową z Sojuszem Północnoatlantyckim (NATO) oraz przynależącymi do niego państwami członkowskimi. Tak zwana „opcja atlantycka” miała stać się gwarantem bezpieczeństwa zbiorowego, eliminującego na zawsze rolę hegemonu ZSRR w Europie Środkowej. Mimo pojawienia się w tym samym czasie na europejskiej scenie politycznej **KBWE** i związanych z nią nadziei na wzmocnienie bezpieczeństwa w regionie, Polska konsekwentnie dążyła do sojuszu z NATO. Sposób wypełnienia tej funkcji w owym czasie został oparty na założeniach przyjętej w 1992 roku Strategii Bezpieczeństwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej. Ogromną szansą dla Polski, która przyspieszała w znaczny sposób wstąpienie do Sojuszu, było przystąpienie do programu „Partnerstwo dla Pokoju”.

---

¹ NATO vademecum, Bellona. Warszawa 1995

² R. Sorokosz, *Rola i zadania Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego w polityce bezpieczeństwa narodowego Polski i innych państw europejskich* (w druku).

Podpisanie dokumentu o przystąpieniu do programu nastąpiło już 2 lutego 1994 r. Był to ważny krok w kierunku zapewnienia sobie bezpieczeństwa, skutecznie chroniącego przed zagrożeniami. W rok później, po wizycie w Sztabie Generalnym WP zespołu brifingowego Kwatery Głównej NATO, 15 października rozpoczął się proces przyjęcia do Sojuszu Północnoatlantyckiego. Finałem tego było zaproszenie Polski razem z Czechami i Węgrami w 1997 roku, na szczycie w Madrycie do rozmów akcesyjnych. Po ratyfikowaniu przez prezydenta RP 12 maja 1999 roku Traktatu Waszyngtońskiego, Polska stała się pełnoprawnym członkiem Sojuszu. W zakresie bezpieczeństwa oznaczało to, że Polska objęta została ochroną wynikającą z postanowień Traktatu Waszyngtońskiego, a dokładnie z artykułu 5 tegoż traktatu: *Strony zgadzają się, że zbrojna napaść na jedną lub kilka z nich w Europie lub Ameryce Północnej będzie uważana za napaść przeciwko nim wszystkim; wskutek tego zgadzają się one na to, że jeżeli taka zbrojna napaść nastąpi, każda z nich w wykonaniu prawa do indywidualnej lub zbiorowej samoobrony, uznanego przez artykuł 51 Karty Narodów Zjednoczonych, udzieli pomocy Stronie lub Stronom tak napadniętym, podejmując natychmiast indywidualnie i w porozumieniu z innymi Stronami taką akcję, jaką uzna za konieczną, nie wykluczając użycia siły zbrojnej, w celu przywrócenia i utrzymania bezpieczeństwa obszaru północnoatlantyckiego. O każdej takiej napaści i o wszystkich środkach zastosowanych w jej wyniku zostanie bezzwłocznie powiadomiona Rada Bezpieczeństwa. Środki takie zostaną zaniechane, gdy tylko Rada Bezpieczeństwa podejmie działania konieczne do przywrócenia i utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.*³ Oznacza to, że ideą państw członkowskich jest wspólne działanie w celu zagwarantowania sobie, środkami politycznymi i militarnymi, bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych. Sojusz w swoim działaniu opiera się na wyznawaniu wspólnych wartości demokracji, praw człowieka i praworządności. Główną zasadą jego działania jest współpraca suwerennych państw, oparta na niepodzielności bezpieczeństwa wszystkich członków.⁴ Wymownym następstwem tego procesu stał się fakt tworzenia pod egidą NATO wojskowych jednostek wielonarodowych różnych szczebli. Idea współpracy w oparciu o wspólne jednostki wojskowe sięga roku 1994, tj. od spotkania szefów resortów obrony Danii, Niemiec i Polski. Początkowy okres współpracy opierał się na wymianie doświadczeń oraz na wspólnych ćwiczeniach na szczeblu dywizji. Pomysł stworzenia jednostki nadrzędnej (korpusu) został przedstawiony przez dowódców dywizji w 1996 roku (wyspa Rugia). Proces roboczy tworzenia „Korpusu” nabierał rozmachu równoległe z rozwojem procesu tworzenia regionalnego systemu bezpieczeństwa. Decyzję o utworzeniu „wspólnego korpusu” ogłoszono oficjalnie w sierpniu 1997 roku, po kolejnym spotkaniu ministrów obrony Danii, Niemiec i Polski w Omulewie. Podczas spotkania (5 września 1998 r.) podpisano dokument zwany **Konwencją Korpusu** (Corps Convention), regulującą podstawy prawne utworzenia *Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego (MNC NE)*. Konwencja określiła zakres odpowiedzialności umawiających się stron, zasady organizacji i współpracy w ramach Korpusu oraz status jego Kwatery Głównej. Kolejnym ważnym

³ Traktat Północnoatlantycki, Dz.U.00.87.970

⁴ S. Koziej, *Strategiczne problemy bezpieczeństwa globalnego i euroatlantyckiego*. AON. Warszawa 2006, s. 90

dokumentem było podpisane w dniu 18 września 1999 r. **Porozumienie Korpusu** (*Corps Agreement*). Ustalało ono szczegóły dotyczące organizacji, zakres działania oraz regulowało wiele kwestii, między innymi strukturę i organizację Korpusu. Trzeci z zasadniczych dokumentów, **Dyrektywa Korpusu**, (*Corps Directive*) podpisana przez Dowódców Wojsk Lądowych państw założycielskich, rozwinęła treść zadań i zakres odpowiedzialności zawartych w poprzednich dokumentach.

Uroczysta inauguracja działalności Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego nastąpiła 18 września 1999 roku w Szczecinie, w obecności Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Aleksandra Kwaśniewskiego. Pojawienie się w tym regionie natowskiego dowództwa szczebla operacyjnego, było istotnym wydarzeniem w procesie budowy systemu bezpieczeństwa państw Europy Środkowej. Jego utworzenie skutecznie zminimalizowało mentalną odległość między byłą Europą Wschodnią a Zachodnią i stworzyło niepowtarzalną szansę na przyjęcie nowych członków.

Zadania i misje

Wstępne zadania dla nowoutworzonego korpusu zawarte zostały w Dz. U. nr 21 z 2000 r.

1. *Zgodnie z konstytucjami narodowymi oraz postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych, jak również decyzjami podjętymi przez właściwe organy Państw uczestniczących, do zadań Korpusu należy:*
  - b) *planowanie i działanie na rzecz wspólnych celów obronnych, zgodnie z artykułem 5 Traktatu Północnoatlantyckiego;*
  - c) *wnoszenie wkładu przez swoją Kwaterę Główną w wielonarodowe operacje mające na celu rozwiązanie sytuacji kryzysowych, łącznie z misjami pokojowymi prowadzonymi w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, bądź innych regionalnych porozumień na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, jak np. Dowództwo Sił Lądowych w Połączonych Siłach do Zadań Specjalnych (CJTF) lub jak Dowództwo Wojsk; operacje te mogą być przeprowadzane wraz z wojskami podległymi lub oddelegowanymi do Korpusu do tych celów;*
  - d) *planowanie i przygotowanie przez swoją Kwaterę Główną, a na wezwanie – również prowadzenie misji humanitarnych i ratowniczych, łącznie z misjami realizowanymi w czasie klęsk żywiołowych;*
2. *Korpus zostanie podporządkowany NATO i jako taki zostanie w pierwszej kolejności wcielony do Sojusznicznych Sił Obszaru Cieśnin Bałtyku (BALTAP) /Połączonego Dowództwa Północno-Wschodniego (JHQ NE) celem wspólnego szkolenia i ćwiczeń. Korpus może być wykorzystany przez inne odpowiednie organizacje po każdorazowym uprzednim uzgodnieniu przez właściwe organy państwowe;*
3. *Narodowe wkłady do Korpusu będą dostępne dla celów narodowych.*⁵

Zgodnie z wolą polityczną państw założycielskich i biorąc położenie Korpusu, Dowództwo Korpusu ma za zadanie zwiększać swoją wielonarodową strukturę

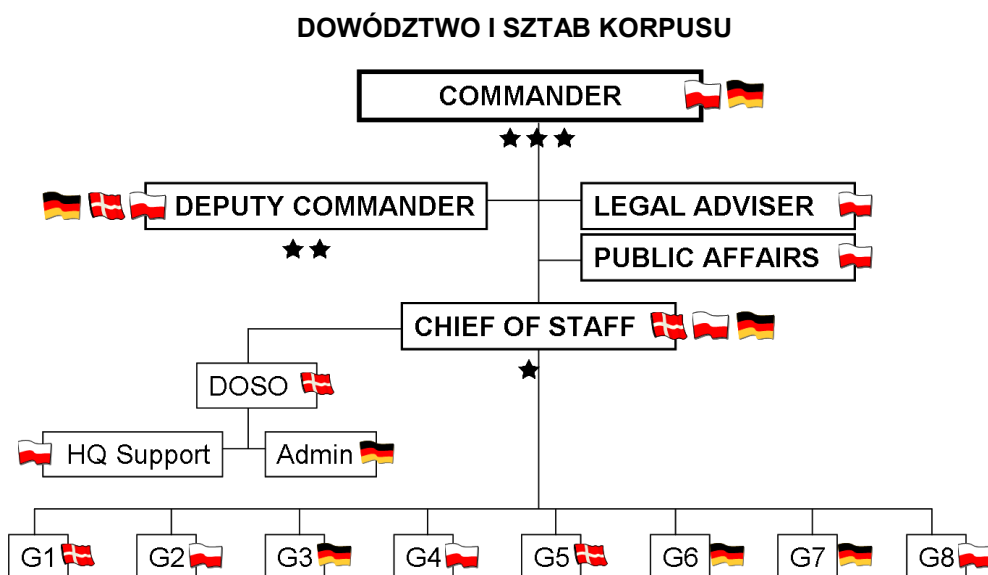
⁵ Dziennik Ustaw nr 21, 2000r. poz. 259

o kolejne państwa. Codzienna działalność Kwatery oparta ma być na szkoleniu, prowadzeniu ćwiczeń zgodnie z doktryną i procedurami stosowanymi w NATO.

Struktura korpusu

Struktura Korpusu to składowa dwóch zasadniczych elementów. Pierwszy z nich to Kwatera Główna, w której stacjonuje dowództwo i sztab Korpusu wraz z Centrum Koordynacji Działań Powietrznych. Rozmieszczona jest w byłych koszarach na terenie Szczecina. Polska odgrywa rolę kraju gospodarza (HN). Drugi element to komponent bojowy, tzw. związki taktyczne, wydzielane w określonych sytuacjach przez państwa założycielskie. Organem nadrzędnym w stosunku do Dowództwa Korpusu ze strony państw założycielskich, ustanowiony w celu działania w imieniu Ministerstw Obrony tych państw, jest Komitet Korpusu (CC). Organ ten nadzoruje proces dowodzenia i funkcjonowania, przekazując wskazówki bezpośrednio Dowódcy Korpusu.

Rysunek nr 1: Schemat dowództwa korpusu (MNC NE)

Korpus zakończył w znacznej mierze swój proces multinacjonalizacji. Dowództwo i sztab Korpusu tworzą oficerowie i podoficerowie 12 państw członkowskich, razem ok. 200 osób personelu wojskowego. Najliczniejszą grupę stanowią żołnierze polscy, ponad 70 osób. Obsada stanowisk jest zgodna z zawartymi porozumieniami i posiada typowy charakter wielonarodowy. Tak zwane stanowiska flagowe obsadzone są przez Danię, Niemcy i Polskę. W dowództwie i sztabie korpusu obowiązuje trzyletni okres kadencji. Przy czym stanowisko dowódcy i zastępcy dowódcy korpusu rotacyjne obejmują generałowie z Polski i Niemiec. Stanowisko szefa sztabu, co trzy lata obejmują oficerowie z Danii, Polski i Niemiec.

Komponent bojowy

Komponent bojowy rozdyslokowany jest na terytorium państw, które zadeklarowały określone jednostki jako narodowe wkłady ;

- DANIA – Dywizja Jutlandzka;
- POLSKA – Dywizja zmechanizowana;
- NIEMCY – Dywizja Grenadierów Pancernych;
- Brygada Wsparcia Dowodzenia (wielonarodowa);
  - 1 x batalion łączności – polski;
  - 1 x batalion ochrony – polski;
  - 1 x batalion zabezpieczenia – polski;
  - 1 x batalion łączności – niemiecki;
  - 1 x batalion żandarmerii – polsko/chorwacko-słowacki.

W czasie pokoju działa tylko dowództwo i sztab Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego z określonymi elementami Brygady Wsparcia Dowodzenia. Pozostałe siły i środki pozostają w dotychczasowych miejscach stacjonowania i podlegają narodowym dowództwom.

Istotnym zadaniem Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego z punktu widzenia bezpieczeństwa narodowego Polski jak i innych krajów europejskich jest integracja nowych państw – członków. Przynależność do struktur Korpusu (MNC NE) to jedna z dróg zapewnienia sobie bezpieczeństwa w procesie budowy sprawiedliwego ładu pokojowego w regionie, opartego na wartościach demokracji. Zrozumienie tej zależności spowodowało dołączenie do „trójkąta państw założycielskich” kolejnych państw członkowskich, tj. Estonii, Litwy, Łotwy (w 2004 r.); Czech, Słowacji (w 2005 r.); Stanów Zjednoczonych (w 2006 r.), Rumunii (w 2008 r.), Słowenii (w 2009 r.). 30 stycznia 2012 roku. Chorwacja podpisała Notę akcesyjną o przystąpieniu do Korpusu, stając się tym samym dwunastym państwem członkowskim. Państwa założycielskie; Dania, Niemcy i Polska stanowią „*Framework Nation*” (państwa ramowe).

Bieżąca działalność Korpusu

W 2005 roku, w ramach ćwiczenia „*Compact Eagle*”, Korpus przeszedł procedurę osiągania zdolności do wykonania zadań zgodnie z przeznaczeniem. Certyfikat „*Full Operational Capability*” (FOC) oficjalnie został wręczony Korpusowi w lutym 2006 roku. Potwierdzał on jego gotowość do: *przemieszczenia się do wskazanego rejonu operacji celem wsparcia, rotacji, dla kontynuacji misji, w tym przejęcia odpowiedzialności za operację połączoną jako Dowództwo Korpusu lub jako Dowództwo Komponentu Lądowego.*⁶

Tym samym Korpus otrzymał status „*Force Lower Readiness*”, co oznacza Siły Wyższej Gotowości. Zaliczenie testu stało się dla Korpusu swojego rodzaju przepustką do misji *International Security Assistance Force* (ISAF) w Afganistanie. Zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1386 z 20 grudnia 2001 r., zasadniczymi celami misji są działania stabilizacyjne mające odbudować i zrekonstruować państwo afgańskie, takie jak: pomoc w odbudowie kraju oraz w pokojowym tworzeniu zrębów nowej państwowości, wsparcie działań Rządu

⁶ Certyfikat dla DWK P-W wydany przez Kwaterę Główną NATO, 2006 r.

Tymczasowego, pomoc w tworzeniu struktur rządowych, zapewnienie bezpieczeństwa i odbudowa infrastruktury cywilnej.⁷

Okres przygotowawczy do wyjazdu na misję to dla personelu Korpusu różnego rodzaju ćwiczenia o dużej intensywności, prowadzone na terenie Norwegii (Stawanger), USA (Fort Brag) oraz Polski. W misji udział wzięło 160 oficerów i podoficerów. Ze względu na zmianę charakteru Dowództwa ISAF, z kompleksowego na kompozytowe, oficerowie Korpusu wykonywali zadania wspólnie z oficerami innych dowództw NATO. Kompozytowy model Dowództwa, jako optymalne rozwiązanie dla dużych i długoterminowych misji zapewnił w sposób ciągły utrzymanie wymaganego poziomu wiedzy, jakości dowodzenia i kierowania podległymi wojskami w ramach realizacji różnorodnych zadań, wynikających z wcześniej przedstawionych celów misji. Doświadczenia zebrane w czasie misji zostały implementowane do systemu szkolenia, również Polskich Sił Zbrojnych. Podobne zadania o analogicznym natężeniu personel Korpusu realizował w latach 2008-2009, w ramach przygotowania do kolejnej misji ISAF, którą realizował od lutego do sierpnia 2010 r.

Bieżąca działalność Oficerów Dowództwa i Sztabu Korpusu to doskonalenie umiejętności dowodzenia i kierowania. Znaczna część tych przedsięwzięć realizowana jest w ramach treningów i ćwiczeń prowadzonych na poligonach i w ośrodkach szkolenia państw członkowskich. Doskonalenie umiejętności operacyjnych oraz procedur odbywa się w oparciu o prowadzone kursy w różnego typu wojskowych centrach szkolenia. Codzienna działalność Sztabu Korpusu to także szeroka współpraca w różnych obszarach z innymi organizacjami i Korpusami NATO, takimi jak:

- Eurokorpus;
- NRDC – Italy (Włochy);
- NRDC – Turkey (Turcja);
- NRDC – Spain (Hiszpania);
- RDC – Germany – Netherland (Niemcy – Holandia);
- NDC – Greece (Grecja).

Zgodnie z decyzją Sojuszu, aktualnie Korpus przygotowuje wspólnie z Korpusem Tureckim kolejną misję do Afganistanu, którą będzie realizował w 2014 roku. System przygotowań obejmuje szereg konsultacji między sztabami obu Korpusów, jak również między rządami państw członkowskich. Zasadnicze przedsięwzięcia szkoleniowe przygotowujące wytypowane komponenty do udziału w misji zostały zaplanowane do przeprowadzenia w różnych ośrodkach szkolenia na terenie Danii, Niemiec i Polski. Gotowość do realizacji zadań w kolejnej misji w Afganistanie, Korpus osiągnie do końca roku 2013. W całym procesie przygotowania misji weźmie udział ok. 2000 żołnierzy z 12 krajów członkowskich, personel reprezentujący inne dowództwa NATO oraz wojskowi obserwatorzy z krajów pretendujących do członkostwa w Korpusie.

Polityka Korpusu

Dynamika rozwijających się po okresie „zimnej wojny” zagrożeń nowego typu np. terroryzm, proliferacja BMR, wymagały zmodyfikowanego podejścia do sposobu ich niwelowania. Aby sprostać powstałym wyzwaniom, Sojusz

---

⁷ Rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1386, 2001

zorganizował w dniach 21-23 listopada 2002 r. w Pradze kolejny szczyt, na którym podjęte ustalenia nadały nowy charakter NATO. Szczyt doprecyzował i określił nowe zadania polityczne i wojskowe na najbliższy okres, uznając za priorytetowe: *walkę z terroryzmem oraz rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia, co oznaczało, że poszerzony został zakres zainteresowań NATO na obszar wykraczający poza euroatlantycki region.*⁸ Funkcjonowanie Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego, jako dowództwa FLR w ramach sojuszu Północnoatlantyckiego, oznacza realizację kreowanej przez niego polityki bezpieczeństwa. Biorąc pod uwagę lokalizację Kwatery Głównej Korpusu, rodzaj i sposób realizacji przez nią dotychczasowych zadań, polityczne interesy państw założycielskich oraz aktualne środowisko bezpieczeństwa tego regionu, założenia polityki Dowództwa Korpusu koncentrowane będą na krajach skandynawskich, bałtyckich, krajach Europy Centralnej oraz Południowo-Wschodniej. Wypełniając wymagania polityczno-militarne, Korpus będzie realizował zadania zgodnie z art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego, jak i spoza art. 5, w ramach operacji reagowania kryzysowego (CRO).⁹ Uzyskane efekty w ramach misji, ćwiczeń, oraz partnerskiej współpracy z państwami członkowskimi pokazały, że siła Korpusu polega na polityczno-wojskowej integracji nowych państw regionu z NATO.

Kolejny kierunek działania Korpusu to nawiązywanie dobrych stosunków z instytucjami rządowymi, organizacjami pozarządowymi oraz agencjami międzynarodowymi w celu zapewnienia doświadczeń i umiejętności holistycznego podejścia (*Comprehensive Approach*) niezbędnego w dzisiejszych czasach w operacjach takich jak w Afganistanie.

Dowództwo Korpusu Północno-Wschodniego, wypełniając swoją rolę, stanowi dla państw członkowskich kluczową platformę współpracy wielostronnej w zakresie gwarantowanego bezpieczeństwa.

Podsumowanie

Podsumowując, dyslokacja Korpusu w tej części Europy (Polska – Szczecin) oraz jego autorytet, stały się nie tylko synonimem bezpieczeństwa dla państw przynależących do niego, ale twardym jego gwarantem. Zdawać sobie należy sprawę, że w tej części Europy nadal istnieje cały szereg wyzwań i zagrożeń, którym zdolny jest się oprzeć tylko system bezpieczeństwa zbiorowego, oparty na partnerskiej współpracy we wszystkich dziedzinach funkcjonowania państwa.

Streszczenie

Autor poświęcił swój artykuł znaczeniu Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego. W tekście Sorokosz najpierw opisuje burzliwą sytuację Europy w latach 1981-1991. To w tym czasie między innymi w Polsce obalono trwający kilkadziesiąt lat komunizm. Autor artykułu podkreśla, jak ważne po transformacji ustrojowej było dla naszego kraju zapewnienie bezpieczeństwa. W tym celu podejmowaliśmy szereg działań już od początku lat 90-tych, Sorokosz przypomina o tym, że właściwie od samego początku staraliśmy się być blisko NATO. Staranie o przyjęcie do Paktu Północnoatlantyckiego udało się zakończyć w 1999 roku.

⁸ J. Kaczmarek, W. Łepkowski, *Współczesne problemy światowego bezpieczeństwa*, AON. Warszawa 2004, s. 160

⁹ Dowództwo Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego, *Vision 2015*. Szczecin 2011

Autor podkreśla znaczenie NATO dla naszego bezpieczeństwa, ale zauważa też, że dzięki Sojuszowi udało się podpisać Konwencję Korpusu, która zapoczątkowała Wielonarodowy Korpus Północno-Wschodni. W dalszej części tekstu Sorokosz zajmuje się przede wszystkim charakterystyką Korpusu. Przytacza między innymi zadania i misje, jakie postawiono przed tą jednostką. Opisuje też strukturę Korpusu i jego komponent bojowy. Odrębny fragment autor poświęca też na bieżącą działalność Korpusu – zauważa m.in., że obecnie Korpus przygotowuje się do misji w Afganistanie w 2014 roku. Sorokosz opisuje też politykę Korpusu. Autor na końcu podkreśla ogromną rolę, którą pełni w naszym regionie Korpus.

Summary

The author devoted his article to the importance of Multinational Corps Northeast. In the text, Sorokosz first describes a turbulent situation in Europe in the years 1981-1991. It was in that time that, among others in Poland, the communism, which lasted for a few dozen years, was abolished. The author of the article emphasizes how important the provision of safety for our country after the political system transformation was. To achieve that goal, a number of activities were carried out from the beginning of the 90's; Sorokosz reminds that actually from the very beginning we have been trying to be close to NATO. The efforts to be accepted to the North Atlantic Treaty Organization were successfully completed in 1999. The author emphasizes the importance of NATO for our safety but also notices that thanks to this Alliance, it was possible to sign the Corps Convention which started the Multinational Corps Northeast. In the following part of the text, Sorokosz mainly describes the Corps' characteristics. He lists, among others, tasks and missions that were set before this unit. He also describes the structure of the Corps and its combat component. The author also devotes a separate fragment to current activities of the Corps – he notices, among others, that at present the Corps is preparing for a mission in Afghanistan in 2014. Sorokosz also describes the politics of the Corps. In the end, the author emphasizes a huge role that the Corps plays in our region.